

ARNE MATHISEN MOT RÅDET

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 4 juli 2002 *

I mål T-340/99,

Arne Mathisen AS, Værøy (Norge), företrätt av advokaten S. Knudtzon, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av S. Marquardt, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G. Berrisch,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuschitz och S. Meany, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1895/1999 av den 27 augusti 1999 om ändring av förordning (EG) nr 772/1999 om införande av slutgiltiga antidumpnings- och utjämningsstullar på import av odlad atlantlax med ursprung i Konungariket Norge (EGT L 233, s. 1) och om skadestånd för den skada som uppstått till följd av antagandet av förordningen,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi och A.W.H. Meij,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 24 januari 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund

- 1 Arne Mathisen AS (nedan kallat sökanden) är ett bolag bildat enligt norsk rätt som är specialiserat på handel med odlad atlantlax. En av sökandens leverantörer är Ex-com AS (nedan kallat Ex-com), ett bolag bildat enligt norsk rätt som är dotterbolag till Tomex Danmark AS (nedan kallat Tomex), ett bolag bildat enligt dansk rätt. Tomex är en icke närstående importör av lax på gemenskapsmarknaden och sökandens enda kund i gemenskapen.
- 2 Vid den aktuella tidpunkten reglerades de tre ovannämnda bolagens affärsförbindelser av ett trepartsavtal, baserat på ett kvittningssystem. Sökanden gjorde flertalet av sina inköp av odlad atlantlax hos Ex-com, som den sålde vidare till Tomex. Sökanden betalade dock inte Ex-com direkt för dessa varor, utan Tomex betalade Ex-com. I stället för att erhålla totalbeloppet på de exportfakturer som sökanden skickade till Tomex, erhöll sökanden endast mellanskillnaden mellan detta belopp och beloppet på de inköpsfakturer som Ex-com upprättade i sökandens namn.

- 3 Till följd av de klagomål som ingavs i juli 1996 av Scottish Salmon Growers' Association Ltd och av Shetland Salmon Farmers' Association på deras medlemmars vägnar, tillkännagav kommissionen den 31 augusti 1996 i två skilda meddelanden att den inlett ett antidumpningsförfarande och ett förfarande mot subventionering beträffande import av odlad atlantlax med ursprung i Norge (EGT C 253, s. 18 och 20).
- 4 Efter att ha inhämtat och kontrollerat alla uppgifter som ansågs nödvändiga för ett slutgiltigt avgörande, fastslog kommissionen att det var nödvändigt att införa slutgiltiga antidumpnings- och utjämningsåtgärder för att undanröja de skadliga verkningarna av den anmälda dumpningen och subventionerna.
- 5 Som en följd av detta ingick den norska regeringen och kommissionen den 2 juni 1997 ett avtal om export av norsk lax till Europeiska gemenskapen för perioden från den 1 juli 1997 till den 30 juni 2002 (nedan kallat laxavtalet). Laxavtalets syfte var att undanröja de skadliga verkningarna av de subventioner som beviljats vid export av norsk lax till gemenskapen. Den norska regeringen accepterade genom laxavtalet att vidta olika åtgärder, bland annat att fastställa ett lägsta pris för export till gemenskapen och att införa tullar för de exportörer som inte gentemot kommissionen åtar sig att iaktta detta lägsta pris (punkt 3 i laxavtalet), samt att införa ett system med vägledande tak för exporten till gemenskapen (punkt 2 i laxavtalet).
- 6 I samband med genomförandet av punkt 3 i laxavtalet och i enlighet med artikel 8 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, s. 1, nedan kallad den grundläggande antidumpningsförordningen

eller förordning nr 384/96) samt artikel 10 i rådets förordning (EG) nr 3284/94 av den 22 december 1994 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 349, s. 22; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 35), ingav ett flertal norska laxexportörer, däribland sökanden, ett förslag till åtagande till kommissionen.

- 7 Exportörerna åtog sig bland annat att se till att det genomsnittliga kvartalspriset vid försäljning av odlad atlantlax till deras främsta icke närstående kunder i gemenskapen inte skulle understiga vissa lägsta priser som fastställdes beroende på hur fisken beretts (nedan kallat det lägsta priset eller det lägsta exportpriset) (artikel C.3 i åtagandet). Vidare åtog de sig att se till att priset vid varje enskild transaktion inte skulle understiga 85 procent av ovannämnda lägsta pris, förutom i undantagsfall och i så fall, under ett visst kvartal, avse högst 2 procent av exportörernas totala försäljning till de främsta icke närstående kunderna i gemenskapen under föregående kvartal (artikel C.4 i åtagandet). Exportörerna åtog sig dessutom att underrätta kommissionen varje kvartal, i enlighet med de föreskrivna tekniska specifikationerna, om all sin försäljning av odlad atlantlax till sina främsta icke närstående kunder i gemenskapen och att samarbeta med kommissionen genom att förse kommissionen med all den information som denna anser nödvändig för att säkerställa åtagandets efterlevnad (artiklarna E.10 och E.11 i åtagandet).
- 8 Enligt artikel D.8 i åtagandet åtog sig samtliga berörda norska exportörer även att iakttä skyldigheten att inte kringgå bestämmelserna i åtagandet

”— genom avtal om kvittning med icke närstående kunder i gemenskapen avseende försäljning av andra varor eller försäljning av varan till andra områden än gemenskapen,

- genom vilseledande uppgifter eller rapporter vad beträffar de sålda varornas art, slag eller ursprung eller exportörens identitet, eller

- på något annat sätt”.

9 I artiklarna F.12 och F.14 i åtagandet föreskrivs dessutom följande:

”12. Bolaget åtar sig att rådgöra med Europeiska kommissionen, antingen på eget initiativ eller på Europeiska kommissionens begäran, avseende varje fråga som kan uppkomma vad gäller tolkningen eller tillämpningen av detta åtagande.

13. ...

14. Bolaget är vidare medvetet om följande:

- Kringgående av åtagandet eller underlåtenhet att samarbeta med Europeiska kommissionen vid tillsynen av åtagandet kommer att tolkas som ett brott mot åtagandet. Detta gäller även vid underlåtenhet att inom föreskriven frist inge den kvartalsrapport som krävs enligt artikel [E.]10, om inte underlåtenheten beror på force majeure.

- Om Europeiska kommissionen har anledning att tro att åtagandet har brutits kan, enligt artikel 8.10 i förordning nr 384/96... och artikel 10.10 i förordning nr 3284/94..., preliminära antidumpnings- och utjämningstullar införas efter samråd, på grundval av de mest tillförlitliga uppgifter som finns tillgängliga.

- Om åtagandet bryts eller Europeiska kommissionen eller bolaget återkallar åtagandet kan, enligt artikel 8.9 i förordning nr 384/96... och artikel 10.9 i förordning nr 3284/94..., slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar införas på grundval av de faktiska omständigheter som konstaterats i samband med den undersökning som ledde till att åtagandet gjordes, under förutsättning att denna undersökning avslutades med ett slutgiltigt fastställande av att dumpning, subvention och skada förelåg och att bolaget har givits tillfälle att lämna synpunkter.”

- 10 Slutligen skall åtagandet, enligt artikel G.17, träda i kraft dagen efter det att kommissionens beslut att godta åtagandet har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. I samma bestämmelse föreskrivs följande:

”Skyldigheten att iaktta det lägsta priset... gäller dock bolagets all försäljning till de främsta icke närstående kunderna i gemenskapen som faktureras från och med den 1 juli 1997. Den första kvartalsrapport som bolaget skall skicka enligt artikel [E.]10 skall avse kvartalet den 1 juli—den 30 september 1997 och skall vara kommissionen till handa senast den 31 oktober 1997.”

- 11 Genom beslut 97/634/EG av den 26 september 1997 om godtagande av åtaganden som gjorts i samband med antidumpnings- och antisubventionsförfarandena rörande import av odlad atlantlax med ursprung i Norge (EGT L 267, s. 81) godtog kommissionen de åtaganden som gjorts av en rad norska exportörer av dessa varor, däribland sökanden. Antidumpnings- och antisubventionsundersökningarna avslutades i fråga om dessa exportörer.

- 12 Samma dag antog rådet förordning (EG) nr 1890/97 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av odlad atlantlax med ursprung i Norge (EGT L 267, s. 1) och förordning (EG) nr 1891/97 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av odlad atlantlax med ursprung i Norge (EGT L 267, s. 19). I artikel 1.2 i de båda förordningarna föreskrivs att odlad atlantlax med ursprung i Norge som exporteras av de bolag som gjort åtaganden som kommissionen godtagit, däribland sökanden, skall vara befriad från sådan tull. Det har senare gjorts en översyn av utformningen av nämnda tullar och de båda förordningarna har ersatts av rådets förordning (EG) nr 772/1999 av den 30 mars 1999 om införande av slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar på import av odlad atlantlax med ursprung i Konungariket Norge och om upphävande av förordningarna nr 1890/97 och nr 1891/97 (EGT L 101, s. 1).

- 13 Kommissionen ansåg att vissa norska exportörer inte följde de åtaganden som hade godtagits genom kommissionens beslut 97/634, och kommissionen antog därför förordning (EG) nr 82/1999 av den 13 januari 1999 om införande av preliminära antidumpnings- och utjämningstullar på viss import av odlad atlantlax med ursprung i Norge och om ändring av beslut 97/634 (EGT L 8, s. 8). Denna förordning antogs med stöd av artikel 8.10 i förordning nr 384/96 och artikel 13.10 i rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 288, s. 1, nedan kallad den grundläggande antisubventionsförordningen eller förordning nr 2026/97). Sistnämnda förordning ersatte förordning nr 3284/94.

- 14 Samtidigt konstaterade kommissionen att en kommersiell praxis bland vissa norska exportörer, vilka tillämpade ett avtal kallat "trepartsavtal", hade orsakat en kraftig prissänkning på gemenskapsmarknaden för lax och att dessa exportörers åtagande att tillämpa ett genomsnittligt kvartalspris som åtminstone motsvarade det lägsta exportpris som fastställts i artikel C.3 i åtagandet därigenom hade kringgåts. Av det skälet införde kommissionen den 28 november 1998 en ändring i artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet, med följande lydelse:

"Kommissionen kommer i det avseendet att anse att åtagandet inte är tillämpligt och följaktligen återkalla sitt godkännande

- a) om varor som sålts till en exportör i Norge som omfattas av detta åtagande har erhållits från annat håll än

i) lantbrukare eller lantbrukskooperativ,

ii) bearbetningsföretag utan anknytning till något bolag i gemenskapen som enbart gör sina inköp hos lantbrukare, lantbrukskooperativ eller exportörer som omfattas av ett åtagande, eller

iii) en annan exportör som omfattas av ett åtagande.

- b) Om en importör etablerad i gemenskapen säljer en vara som härrör från ett annat bolag än dess närstående exportör i Norge som omfattas av detta åtagande, skall importören iakttäta det lägsta priset vid varje transaktion inom gemenskapen. I detta fall är varken regeln om försäljningstransaktionernas kvartalsgenomsnitt eller 85-procentsregeln tillämplig. Kommissionen kommer därför att anse att varje enskild transaktion som denna importör gör med en icke närstående kund i gemenskapen under det lägsta priset utgör ett brott mot åtagandet, vilket medför att kommissionen återkallar sitt godkännande.”
- 15 Denna ändring var tillämplig på all försäljning från laxexportörerna till de främsta icke närstående kunderna i gemenskapen som fakturerades efter den 1 december 1998.
- 16 Den 29 april 1999 antog kommissionen förordning (EG) nr 929/1999 om ändring, vad gäller vissa exportörer, av förordning nr 82/1999 om införande av preliminära antidumpnings- och utjämningsstullar på import av odlad atlantlax med ursprung i Norge, om införande av preliminära antidumpnings- och utjämningsstullar på import av sådan lax från vissa exportörer, om ändring av beslut 97/634 samt om ändring av förordning nr 772/1999 (EGT L 115, s. 13). Enligt artikel 2.1 a i förordning nr 929/1999 infördes preliminära antidumpnings- och utjämningsstullar på import av odlad atlantlax med ursprung i Norge som exporterades av fyra bolag, däribland sökanden. Kommissionen ansåg nämligen att dessa bolag hade brutit mot det åtagande som kommissionen ursprungligen hade godtagit genom beslut 97/634.
- 17 Den undersökning som kommissionen därefter utförde visade att tre av de fyra bolag som avsågs i förordning nr 929/1999, däribland sökanden, hade brutit mot åtagandet. Kommissionen ansåg bland annat att de rapporter som sökanden hade ingett under fem rapporteringspliktiga kvartal i följd, mellan juli 1997 och

november 1998, inte var tillförlitliga, eftersom den verkliga karaktären på förfarandet för kvittning av sökandens transaktioner med Ex-com och Tomex inte framgick av dessa, och inte heller det faktum att de båda bolagen var närstående. Det ansågs även att sökanden hade vilselett kommissionen om dess verkliga roll som exportör och dess faktiska förmåga att följa åtagandet vad gäller det lägsta exportpriset, eftersom betalningsflödet mellan de tre bolagen inte återspeglade flödet av inköps- och återförsäljningsfakturer.

- 18 Av den anledningen antog kommissionen den 23 augusti 1999 förordning (EG) nr 1826/1999 om ändring av förordning nr 929/1999 om ändring, vad gäller vissa exportörer, av förordning (EG) nr 82/1999 om införande av preliminära antidumpnings- och utjämningstullar på import av odlad atlantlax med ursprung i Norge, om införande av preliminära antidumpnings- och utjämningstullar på import av sådan lax från vissa exportörer, om ändring av beslut 97/634 samt om ändring av förordning nr 772/1999 (EGT L 223, s. 3). Samtidigt lade kommissionen fram ett förslag till rådsförordning om införande av slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar för de tre ovannämnda bolagen.
- 19 Rådet antog därför förordning (EG) nr 1895/1999 av den 27 augusti 1999 om ändring av förordning nr 772/1999 om införande av slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar på import av odlad atlantlax med ursprung i Konungariket Norge (EGT L 233, s. 1, nedan kallad den ifrågasatta förordningen). Enligt artikel 1 och bilagorna I och II till den ifrågasatta förordningen togs de tre ovannämnda bolagen, däribland sökanden, bort från förteckningen över bolag som undantas från de slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullarna och fördes in i förteckningen över bolag som omfattas av sådana tullar. I enlighet med artikel 2 i samma förordning beslutades även om slutgiltigt uttag av de belopp som ställts som säkerhet för de preliminära antidumpnings- och utjämningstullar som infördes genom förordning nr 929/1999 på odlad atlantlax med ursprung i Norge som exporterades av bland annat sökanden.

Förfarandet

- 20 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 december 1999, väckt förevarande talan.

- 21 Kommissionen har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 juni 2000, ansökt om att få intervensera i målet till stöd för rådets yrkanden.

- 22 Ordföranden på förstainstansrättens första avdelning i utökad sammansättning beslutade den 11 september 2000 att bifalla interventionsansökan.

- 23 I en skrivelse, som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 oktober 2000, uppgav intervenienten att den inte skulle inge något skriftligt yttrande.

- 24 Enligt förstainstansrättens beslut av den 20 september 2001 förordnades referenten att tjänstgöra på förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.

- 25 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning anmodade förstainstansrätten rådet att inge vissa handlingar och att besvara en skriftlig fråga. Rådet efterkom denna anmodan inom den föreskrivna fristen.
- 26 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 24 januari 2002.
- 27 Under förhandlingen ingav rådets företrädare till förstainstansrätten, samt delgav övriga parter, fyra handlingar innehållande en översikt av vissa exempel som rådet använde sig av under sin framställning för att åskådliggöra den kommersiella praxisen mellan sökanden och dess affärspartners Tomex och Ex-com. Sökandens företrädare motsatte sig att dessa handlingar fogades till akten i målet.
- 28 Genom skrivelse av den 28 januari 2002 från förstainstansrättens justitiesekreterare underrättades parterna om att ordföranden på den fjärde avdelningen i utökad sammansättning beslutat att handlingarna i fråga skulle fogas till akten i målet, eftersom de inte utgör ny bevisning utan enbart åskådliggör de uttalanden som rådets företrädare gjorde under sin framställning.

Parternas yrkanden

- 29 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen till den del den avser sökanden,

- förplikta rådet att utge ersättning för den skada som uppstått till följd av antagandet av den ifrågasatta förordningen, jämte ränta enligt en räntesats om 12 procent per år,

- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla yrkandet om ogiltigförklaring,

- avvisa, och i andra hand ogilla, skadeståndsyrkandet,

- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandet om ogiltigförklaring

31 Sökanden har åberopat två grunder till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring. Den första grunden avser att rådets bedömning var uppenbart oriktig och den andra grunden avser att proportionalitetsprincipen har åsidosatts.

Den första grunden: Huruvida rådets bedömning var uppenbart oriktig

- 32 Grunden består av tre delar. Den första delgrunden avser att det treparts-förfarande som sökanden tillämpade fram till den 1 december 1998 inte omfattades av åtagandet, enligt dess ursprungliga utformning. Den andra delgrunden avser att sökanden inte bröt mot eller kringgick åtagandet såvitt det fastställer ett lägsta exportpris. Den tredje delgrunden avser att sökanden inte åsidosatte skyldigheten att samarbeta med kommissionen vid tillsynen av åtagandet.

Den första delgrunden: Huruvida sökandens kommersiella praxis omfattades av åtagandet enligt dess ursprungliga utformning

— Parternas argument

- 33 Sökanden anser att dess kommersiella praxis inte omfattades av åtagandet fram till den 1 december 1998, det datum då kommissionen ändrade artikel D.8 i åtagandet. I annat fall hade det inte funnits någon anledning för kommissionen att ändra åtagandet och förbjuda en form av kringgående från och med den 1 december 1998.

- 34 Rådet har däremot hävdat att sökandens kommersiella praxis omfattades av åtagandet enligt dess ursprungliga utformning. Det anser att ändringen den 28 november 1998 av artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet inte på något sätt har ändrat åtagandets innehåll eller syfte som sådant. Ändringen hade enbart till syfte att underlätta och säkerställa att systemet med åtaganden verkligen tillämpades i sin helhet, till följd av att vissa exportörer som omfattades av åtagandet hade tillämpat kommersiell praxis som innefattade andra aktörer som inte var bundna av något åtagande och som därför undgick kommissionens tillsyn.

— Förstainstansrättens bedömning

- 35 Det framgår av innehållet i artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet, enligt dess ursprungliga lydelse, att varje kommersiell praxis, oavsett form, som innebär att skyldigheten vad gäller det lägsta exportpriset inte iakttas eller som inte tillräckligt verkningsfullt säkerställer att denna skyldighet iakttas, utgör ett kringgående av åtagandet, vilket är förbjudet enligt denna bestämmelse.
- 36 Den omständigheten att det i artikel D.8 i åtagandet, enligt dess ursprungliga lydelse, inte uttryckligen hänvisas till ett trepartsförfarande, som det sökanden har tillämpat, innebär följaktligen inte att en sådan kommersiell praxis är undantagen från åtagandets tillämpningsområde.
- 37 Det skall i det avseendet påpekas att det avgörande kriteriet inte är om en viss kommersiell praxis uttryckligen nämns i åtagandets ordalydelse som en särskild form av kringgående, utan huruvida en kommersiell praxis, även om den inte

formellt sett anges, medför att åtagandet i fråga bryts eller kringgås. Beroende på omständigheterna kan en och samma kommersiella praxis antingen medföra att åtagandet vad gäller det lägsta exportpriset bryts eller kringgås, eller vara förenlig med samma åtagande.

- 38 Även för det fall sökanden var oviss om omfattningen av artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet, enligt dess ursprungliga lydelse, ankom det under alla omständigheter på sökanden att vända sig till kommissionen, i enlighet med artikel F.12 i åtagandet, för att undanröja alla oklarheter vad beträffar tolkningen och tillämpningen av denna bestämmelse.
- 39 Till skillnad från vad sökanden har gjort gällande påverkas inte dessa påpekanden av det faktum att det i den nya versionen av artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet, vilken var tillämplig på export av lax som fakturerades efter den 1 december 1998, anges vissa former av kringgående av åtagandet, däribland det trepartsförfarande som sökanden tillämpade i detta fall, vilka formellt sett inte omfattades av denna bestämmelse enligt den ursprungliga ordalydelsen.
- 40 En sådan tolkning av den nya versionen av artikel D.8 tredje strecksatsen är oförenlig med åtagandets mål och syfte i sin helhet, och i synnerhet med den skyldighet som sökanden godtog redan från början, nämligen att säkerställa att det lägsta exportpriset verkligen iakttoogs.
- 41 Den nya versionen av den ovannämnda bestämmelsen i artikel D.8 tredje strecksatsen har till syfte dels att klargöra och närmare ange omfattningen av åtagandet enligt dess ursprungliga lydelse mot bakgrund av viss otillåten kommersiell praxis som vissa exportörer tillämpade efter det att kommissionen

hade godtagit deras åtagande genom beslut 97/634, dels att säkerställa en effektiv tillsyn av systemet med åtaganden, med hänsyn till det stora antal exportörer som gjort åtaganden, och att behålla systemet i samtliga berörda parterers intresse snarare än att avskaffa systemet på grund av att sådan kommersiell praxis har tillämpats. Dessa är skälen till att det i artikel D.8 tredje strecksatsen i ändrad lydelse föreskrivs att tillämpningen av sådan kommersiell praxis medför att åtagandet inte är tillämpligt och att kommissionen omedelbart återkallar sitt godkännande.

- 42 Den nya versionen av artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet innebär emellertid inte att en kommersiell praxis, som det omtvistade trepartsförfarandet, som tillämpades innan bestämmelsen trädde i kraft inte kan föranleda någon form av sanktionsåtgärd, om denna praxis leder till att exportören i fråga åsidosätter skyldigheten att iaktta det lägsta exportpriset eller om den inte ger någon garanti för och gör det möjligt att kontrollera att denna skyldighet verkligen iakttas. Alla andra tolkningar är oförenliga med artikel D.8 tredje strecksatsen, vars ursprungliga ordalydelse hade en allmän räckvidd ("på något annat sätt") och skulle frånta bestämmelsen dess ändamålsenliga verkan.
- 43 Härav följer att sökanden inte kan anföra något *e contrario*-resonemang utifrån det faktum att ändringen av åtagandet gäller export av lax som fakturerades efter den 1 december 1998. Utöver de skäl som redan angetts ovan i punkt 41 kan fastställandet av ett datum för när denna ändring trädde i kraft även förklaras av det faktum att regeln om genomsnittligt kvartalspris för export och 85-procentsregeln i artikel C.3 respektive artikel C.4 i åtagandet (se ovan punkt 7) inte längre är tillämpliga på de fall som avses i den nya versionen av artikel D.8 tredje strecksatsen b i åtagandet.
- 44 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte bifallas med stöd av den första delgrunden.

Den andra delgrunden: Huruvida sökanden bröt mot eller kringgick åtagandet

— Parternas argument

- 45 Sökanden har hävdad att affärsavtalet med Ex-com och Tomex inte hade ingåtts i syfte att kringgå åtagandet, vilket styrks av det faktum att sökanden inledde sina affärsförbindelser med Tomex år 1990. Av en faktura daterad den 30 april 1997 från Ex-com till sökanden framgår dessutom att sökanden hade börjat göra inköp av lax hos Ex-com i april 1997, innan åtagandet trädde i kraft den 1 juli 1997. Skälen för att ingå ett sådant avtal är dessutom desamma som vid varje transaktion där kvittning sker, nämligen att minska behovet av likvida medel och minska transaktionskostnaderna. Den påtalade kommersiella praxisen omfattade för övrigt bara en begränsad andel av sökandens totala exportvolym, eftersom den endast avsåg försäljningen till Tomex av sådan lax som sökanden köpte hos Ex-com, som endast var en av sökandens mindre viktiga leverantörer.
- 46 Sökanden har vidare hävdad att den inte enbart har agerat som mellanhand åt Tomex och Ex-com.
- 47 I motsats till vad kommissionen angav i skälen 19 och 25 i förordning nr 1826/99 framgår det av en skrivelse av den 30 juli 1999 från den norska revisionsbyrån Noraudit att full betalning faktiskt hade erlagts för försäljningen till Tomex av lax som sökanden hade köpt av Ex-com.

- 48 Vidare anser sökanden att kommissionens bedömning i skäl 26 i förordning nr 1826/99, enligt vilken sökanden inte hade någon kontroll över de avgörande priselementen, är felaktig. Enbart det faktum att sökanden kände till sambandet mellan Tomex och Ex-com innebär inte att sökanden även borde ha känt till att priserna och betalningsflödena mellan de båda bolagen var fiktiva och att det i själva verket enbart var fråga om ett internt pris mellan närstående parter. Sökanden hade inte någon anledning att ifrågasätta den information som Ex-com lämnade och som avsåg överenskommelserna med Tomex, vilken låg till grund för granskningen av räkenskaperna och de rapporter som sökanden tillhandahöll kommissionen.
- 49 Sökanden anser för övrigt att kommissionen inte har styrkt påståendena om att betalningsflödena var fiktiva och att det inte erlades någon riktig betalning mellan Tomex och Ex-com. Sökanden har i det sammanhanget påpekat att kommissionen, efter kontrollbesöket hos Tomex (se skäl 27 i förordning nr 1826/99), inte bestred sökandens argument att de återförsäljningspriser som Tomex tillämpade översteg det lägsta exportpriset. Detta är ett indicium som bekräftar sökandens påstående att den inte hade något skäl att tro att Ex-com inte erhöll betalning från Tomex för sina leveranser till sökanden.
- 50 Sökanden anser under alla omständigheter att artikel C.3 i åtagandet varken uttryckligen eller underförstått ålade sökanden någon skyldighet att övervaka sina affärspartners eller kontrollera huruvida kunden i Europeiska unionen verkligen erlade nettoskillnaden till det bolag som är etablerat utanför Europeiska unionen som den hade kontroll över. Det är nämligen omöjligt att kräva att en exportör kontrollerar de faktiska eller potentiella samband som kan föreligga mellan en leverantör och en importör i gemenskapen.
- 51 Rådet har genmält att sökanden, genom att tillämpa det påtalade treparts-förfarandet, har brutit mot och kringgått åtagandet att iaktta det lägsta exportpriset.

- 52 Rådet anser följaktligen att varken kommissionen — genom att återkalla sitt godkännande av åtagandet och genom att införa preliminära antidumpnings- och utjämningstullar — eller rådet — genom att införa slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar för sökanden — har grundat sig på felaktiga sakuppgifter eller gjort sig skyldiga till en felaktig rättstillämpning som motiverar att den ifrågasatta förordningen ogiltigförklaras.

— Förstainstansrättens bedömning

- 53 Det skall inledningsvis erinras om att gemenskapsinstitutionerna, vad gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de skall bedöma (förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-162/94, NMB France m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-427, punkt 72, av den 29 januari 1998 i mål T-97/95, Sinochem mot rådet, REG 1998, s. II-85, punkt 51, och av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkt 32).
- 54 Därav följer att gemenskapsdomstolarnas prövning av institutionernas bedömningar endast skall avse en kontroll av att reglerna för handläggning har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 240/84, NTN Toyo Bearing mot rådet, REG 1987, s. 1809, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 9, s. 75, domen i det ovannämnda målet Thai Bicycle mot rådet, punkt 33, och däri angiven rättspraxis).
- 55 I förevarande mål skall det konstateras att det i artikel F.14 första strecksatsen i åtagandet föreskrivs att ”[k]ringgående av åtagandet... kommer att tolkas som ett brott mot åtagandet”. Den åtskillnad som sökanden har gjort i sina inlagor

mellan "brott" mot och "kringgående" av åtagandet — en åtskillnad som sökanden för övrigt inte har förknippat med några särskilda följder — saknar under dessa förhållanden relevans för bedömningen av denna del av den första grunden.

- 56 Härav följer att slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar kan införas med stöd av artiklarna 8.9 och 9.4 i den grundläggande antidumpningsförordningen och artiklarna 13.9 och 15.1 i den grundläggande antisubventionsförordningen vid kringgående av det åtagande som en exportör gjort, på samma sätt som vid ett direkt brott mot detta åtagande.
- 57 Vidare har kommissionen befogenhet att företa en skönsmässig bedömning för att avgöra huruvida ett prisåtagande skall godtas eller ej, och den kan i synnerhet vägra att godta ett prisåtagande om den anser att det kommer att bli svårt att kontrollera efterlevnaden. Konstaterandet att ett åtagande har brutits är tillräckligt för att kommissionen skall kunna återkalla sitt godkännande av åtagandet och ersätta det med en antidumpningstull (förstainstansrättens dom av den 30 mars 2000 i mål T-51/96, Miwon mot rådet, REG 2000, s. II-1841, punkt 52). Samma sak gäller när en exportör, vars prisåtagande har godtagits, inte direkt bryter mot bestämmelserna i åtagandet, men kringgår dessa genom att tillämpa en kommersiell praxis som gör det svårt, eller rent av omöjligt, att kontrollera huruvida exportören i fråga verkligen iakttar dessa. Detta gäller i synnerhet när tillämpningen av en sådan kommersiell praxis innebär att andra företag deltar vilka den inblandade exportören inte har någon kontroll över och vilka inte heller står under kommissionens tillsyn, eftersom de inte är bundna av något liknande åtagande.
- 58 Slutligen konstaterar förstainstansrätten att det, i enlighet med dessa principer, i artikel F.14 tredje strecksatsen i åtagandet föreskrivs att om åtagandet bryts, vilket kringgående av åtagandet skall likställas med enligt första strecksatsen i

denna artikel, kan enligt artikel 8.9 i förordning nr 384/96 och artikel 10.9 i förordning nr 3284/94 slutgiltiga antidumpnings- och utjämningsstullar införas på grundval av de faktiska omständigheter som konstaterats i samband med den undersökning som ledde till att åtagandet gjordes, under förutsättning att denna undersökning avslutades med ett slutgiltigt fastställande av att dumpning, subvention och skada förelåg och att bolaget har givits tillfälle att lämna synpunkter.

- 59 I förevarande mål skall det erinras om att sökanden exporterade varan i fråga enbart till en enda icke närstående importör i gemenskapen (Tomex). Den lax som exporterades erhöll sökanden till övervägande del från en norsk leverantör (Ex-com), vilken inte hade gjort något av kommissionen godtagat åtagande och som var ett närstående bolag till sökandens enda kund i gemenskapen. I själva verket betalade dock inte sökanden Ex-com för varornas värde. När det gäller exporten av de varor som Ex-com tillhandahöll erlade Tomex betalningen för motsvarande varor direkt till Ex-com, och inte till sökanden, även om priset på de exportfakturer som sökanden upprättade var förenligt med det lägsta exportpriset. I stället för att erhålla hela det fakturerade beloppet erhöll sökanden enbart mellanskillnaden mellan det belopp som angavs på inköpsfakturan och det belopp som angavs på exportfakturan. I sina inlagor har sökanden bekräftat både villkoren i denna affärsöverenskommelse med sina ovannämnda affärspartners och det faktum att betalningsflödet inte återspeglade flödet av inköps- och återförsäljningsfakturer.

- 60 I sina preliminära och slutgiltiga slutsatser, vilka anges i förordning nr 929/1999 (skälen 34 och 36) och i förordning nr 1826/1999 (skäl 19 och följande skäl) och som det hänvisas till i skäl 8 i den ifrågasatta förordningen, ansåg kommissionen att detta slag av kommersiell praxis är oförenligt med skyldigheterna enligt sökandens åtagande, eftersom sökanden inte kan säkerställa att dess kund i gemenskapen verkligen erlagt de belopp som anges i exportfakturorna, och

således inte heller att det faktiska försäljningspriset inte understeg det lägsta exportpriset. Av dessa skäl ansåg kommissionen att sökanden inte kunde anses utgöra en exportör i den mening som avses i åtagandet (skäl 35 i förordning nr 929/1999 och skäl 19 i förordning nr 1826/1999 jämförd med skäl 25 i samma förordning).

- 61 I skälen 21 och 26 i förordning nr 1826/1999 har kommissionen angett att för att den skall kunna godta ett åtagande måste det vara möjligt att övervaka det effektivt, vilket den definitivt inte kan när ett bolag, såsom är fallet med sökanden, inte har någon kontroll över det slutliga pris som kunden i gemenskapen betalar direkt till leverantören i Norge. Eftersom sökanden medgav att den kände till förbindelsen mellan den norska leverantören (Ex-com) och dess enda kund i gemenskapen (Tomex) och eftersom sökanden inte hade någon kontroll över de avgörande prislelementen i det faktiska slutpriset, ansåg kommissionen att sökanden även måste ha känt till att priserna och betalningsflödena mellan dessa bägge bolag endast var fiktiva, eftersom de i grunden var ett internt pris mellan närstående parter.
- 62 Kommissionen å sin sida kunde inte kontrollera det slutgiltiga exportpriset, eftersom den inte hade någon behörighet att kontrollera Tomex och Ex-com, vilka inte var bundna av något åtagande gentemot kommissionen. Kommissionen kunde således inte fastställa den verkliga karaktären på och verkningarna av det kvittningssystem som tillämpades mellan dessa bolag.
- 63 I det avseendet skall det påpekas att vid den undersökning som kommissionen utförde i november 1998 i Tomex lokaler, med bolagets samtycke, fick kommissionen inte se några uppgifter eller handlingar som kunde klarlägga den verkliga karaktären på den kvittning som skedde mellan detta bolag och dotterbolaget Ex-com.

- 64 Det skall därefter påpekas att de ovannämnda villkoren för tillämpning av kvittningssystemet mellan Tomex och Ex-com förklarar varför sökanden köpte lax av Ex-com endast i den mån Tomex på förhand hade ”beställt” lax. På så sätt kunde sökanden erhålla en vinstmarginal utan att löpa den affärsmässiga risken för eventuella förluster till följd av svårigheter att sälja varan i fråga. Denna tolkning tog kommissionen fasta på i den slutliga information som den översände till sökanden genom skrivelse av den 28 juli 1999, med tillämpning av artikel 20 i den grundläggande antidumpningsförordningen och artikel 30 i den grundläggande antisubventionsförordningen, och sökanden ifrågasatte inte denna tolkning i sitt yttrande av den 9 augusti 1999 över denna slutliga information.
- 65 På grundval av den sammanfattande tabell som rådet ingav som svar på förstainstansrättens frågor och som rör sökandens samtliga inköp av lax från samtliga leverantörer under år 1998, har det dessutom kunnat konstateras att sökanden gjorde inköp hos Ex-com till ett genomsnittligt årspris som med 11,8 procent översteg det genomsnittliga årspriset för inköp hos de övriga leverantörerna. Detta belyser vilka möjligheter det dunkla kvittningssystemet kunde erbjuda de företag som deltog i detta. Som rådet har påpekat i sina inlagor kunde tillämpningen av det omtvistade trepartsförfarandet för det första möjliggöra för sökanden att erhålla en vinstmarginal, som Tomex betalade direkt till sökanden. För det andra kunde Tomex, genom nämnda kvittningssystem, köpa lax från sitt dotterbolag Ex-com utan att erlagga de antidumpningstullar som det annars hade varit tvunget att erlagga om det köpte direkt av dotterbolaget, och därigenom göra transaktioner till marknadspriset i Norge, det vill säga till ett lägre pris än det som tillämpades mellan sökanden och Ex-com, och för det tredje kunde Ex-com sälja sin lax till det norska marknadspriset utan att göra några förluster.
- 66 Som har angetts ovan i punkterna 60—62 gav denna kommersiella praxis under alla omständigheter inte kommissionen några garantier för att sökandens åtagande vad gäller det lägsta exportpriset verkligen iakttogs.

- 67 Till skillnad från vad sökanden gjorde gällande under det administrativa förfarandet och i ansökan kan prisskillnaden på 11,8 procent, som nämns ovan i punkt 65, inte förklaras med säsongrelaterade variationer, som medförde att sökanden under sommarmånaderna gjorde sina inköp hos Ex-com, som var etablerat i södra Norge. Som rådet med rätta påpekade i sitt svaromål och som klart framgår av den tabell som bifogades den slutliga information som översändes till sökanden den 28 juli 1999, har det genom analysen av redovisningsuppgifter som erhöles vid besöket på plats hos sökanden den 27 januari 1999 framkommit att sökandens inköp av lax från Ex-com under perioden januari—november 1998 var som störst under vintern och början av våren 1998, och inte under sommarperioden.
- 68 Av det ovan anförda följer att det omtvistade trepartsförfarande som sökanden och dess affärspartners Tomex och Ex-com införde på intet sätt garanterade att sökanden hade effektiv kontroll över det faktiska exportpriset och följaktligen inte heller att sökanden verkligen iakttog åtagandet att inte exportera till ett lägre pris än det lägsta pris som sökanden hade åtagit sig att följa.
- 69 Följaktligen var det korrekt av kommissionen att återkalla godkännandet av sökandens åtagande och att föreslå att slutgiltiga antidumpnings- och utjämnings tullar skulle införas, och det var korrekt av rådet att påföra sökanden sådana tullar genom den ifrågasatta förordningen.
- 70 Förstainstansrätten kan inte godta de olika argument som sökanden har åberopat för att vederlägga denna bedömning.

- 71 För det första finns det inte någon bevisning som stöder argumentet att kvittningssystemet är en vanlig kommersiell praxis i Norge som, enligt sökanden, syftar till att "minska behovet av likvida medel och minska transaktionskostnaderna". Sökanden har för övrigt inte förklarat varför denna "vanliga" kommersiella praxis enbart omfattade sökandens affärsförbindelser med Ex-com och Tomex och inte gällde sökandens transaktioner med andra laxleverantörer. Påståendet att denna kommersiella praxis är vanlig, åtminstone inom branschen för försäljning av lax, motsägs av det faktum, som rådet har åberopat och som sökanden inte har bestritt, att kommissionen inte har funnit någon omständighet som stöder detta påstående efter att på plats ha besökt 38 olika norska exportörer och importörer. Det framgår nämligen av skälen 17—30 i förordning nr 1826/1999 att den kommersiella praxisen i fråga endast förekom hos sökanden och hos ett annat bolag (Brødrene Eilertsen A/S), vars åtagande likaså har upphört.
- 72 Även för det fall praxisen i fråga utgör en vanlig kommersiell praxis i Norge, vilket sökanden har gjort gällande, kan det under inga omständigheter medföra att sökanden befrias från skyldigheten att förvissa sig om att det lägsta exportpriset verkligen iakttas och att förhindra varje kringgående av det åtagande som gjorts i det syftet.
- 73 För det andra kan förstainstansrätten inte heller godta argumentet att den omtvistade kommersiella praxisen i själva verket började att tillämpas innan laxavtalet trädde i kraft, vilket skulle framgå av den första fakturan, daterad den 30 april 1997, som Ex-com skickade till sökanden, och att den kommersiella praxisen följaktligen inte tillämpades för att kringgå sökandens åtagande.
- 74 Detta påstående vederläggs för det första av sökandens egna uppgifter i ansökan, enligt vilka den kommersiella praxisen tillämpades under en begränsad period

från den 1 juli 1997, det datum då laxavtalet trädde i kraft, till slutet av november 1998. Vidare finns det inget i den ovannämnda fakturan av den 30 april 1997 som tyder på att kvittningssystemet redan tillämpades vid detta datum. Även om så vore fallet skulle det inte påverka slutsatsen att villkoren för att tillämpa denna praxis från den 1 juli 1997 syftade till att omintetgöra sökandens åtagande att iaktta det lägsta priset vid försäljning av varor till sökandens främsta icke närstående kund i gemenskapen, vilka fakturerades efter detta datum.

- 75 För det tredje anser förstainstansrätten att argumentet, enligt vilket kommissionen felaktigt konstaterade i skälen 19 och 25 i förordning nr 1826/1999 att sökanden hade upprättat exportfakturor till Tomex utan att erhålla betalning för dessa, är obefogat och inte kan godtas. Skrivelsen av den 30 juli 1999 från den norska revisionsbyrån Noraudit, vilken sökanden har åberopat för att vederlägga detta konstaterande, bevisar nämligen inte att Tomex faktiskt betalade sökanden det totalbelopp som angavs på exportfakturorna. I skrivelsen sammanfattas resultatet av genomgången av sökandens räkenskaper vad gäller transaktionerna med Tomex och Ex-com för perioden från den 1 januari 1998 till den 30 april 1999. Skrivelsen har följande lydelse:

”...

På grundval av vår genomgång av räkenskaperna bekräftas härmed att ni har erhållit full betalning för samtliga försäljningsfakturor utställda på Tomex. Ett belopp på 85 115 586,86 NOK har betalats genom inköpsvärdet på färsk lax som köpts av Ex-com och resten har erlagts i kontanter.

I näringslivet är det inte ovanligt att betala affärsskulder på detta sätt när två bolag tillhör samma koncern, och det ena bolaget agerar som leverantör och det andra bolaget agerar som kund till ett tredje bolag som inte tillhör koncernen. För det koncernbolag som agerar som leverantör, i detta fall Ex-com, är detta ett säkrare sätt att erhålla betalning för sina leveranser av färsk lax till Arne Mathisen, eftersom bolaget därigenom undviker risken för förlust om Arne Mathisen går i konkurs.”

- 76 Det framgår av denna skrivelse att de betalningar som Tomex erlade till sökanden inte överensstämde med exportfakturorna och att de betalningar som faktiskt erlades och bokfördes av sökanden motsvarade de belopp som angavs på dessa fakturor efter avdrag av de belopp som Tomex var skyldigt Ex-com. Dessa belopp omfattades av det kvittningssystem som tillämpades mellan Tomex och Ex-com, vilka var närstående bolag som inte stod under kommissionens tillsyn.
- 77 Skrivelsen från Noraudit vederlägger följaktligen inte kommissionens konstateranden i skälen 19 och 25 i förordning nr 1826/1999, utan bekräftar tvärtom desamma.
- 78 För det fjärde anser förstainstansrätten att argumentet, enligt vilket sökanden upphörde att göra inköp av lax hos Ex-com när denna typ av leveranser väl förbjöds i slutet av november 1998 genom ändringen i artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet (se ovan punkterna 14 och 15), saknar relevans. Som kommissionen hävdade i skäl 28 i förordning nr 1826/1999 hade sökanden vid denna tidpunkt redan brutit mot sitt åtagande under mer än fem rapporteringspliktiga kvartal i följd.

- 79 För det femte anser förstainstansrätten att sökandens påstående, att Ex-com var en av sökandens mindre viktiga leverantörer och att den kommersiella praxis som kommissionen hade uttryckt misstro mot avsåg en begränsad andel av sökandens totala försäljningsvolym till Tomex, är obefogat och inte skall beaktas.
- 80 Förstainstansrätten påpekar härvid att enligt rättspraxis finns det inte några bestämmelser i den grundläggande antidumpningsförordningen och den grundläggande antisubventionsförordningen som direkt eller indirekt kräver att den information som kommissionen eller rådet lägger till grund för sin bedömning att en ekonomisk aktör har brutit mot sitt åtagande skall avse en viss minsta andel av aktörens försäljning. Tvärtom är varje brott mot ett åtagande tillräckligt för att kommissionen skall kunna återkalla sitt godkännande av åtagandet och ersätta det med en antidumpningstull (se domen i det ovannämnda målet Miwon mot rådet, punkt 52).
- 81 Under alla omständigheter stöds inte detta påstående av de faktiska omständigheterna. I ansökan medgav sökanden att "andelen leveranser från Ex-com varierade, beroende på marknadsvillkoren, mellan ungefär 45 procent och 75 procent av Arne Mathisens sammanlagda export till Tomex" och att "Arne Mathisen köpte endast en del av sin lax från Ex-com, och denna andel varierade mellan 40 procent och 70 procent under perioden juli 1997—november 1998". Som framgår av den sammanfattande tabell som rådet ingav som svar på förstainstansrättens skriftliga frågor, vilken omnämns ovan i punkt 65, tillhandahöll Ex-com ensamt, bland sammanlagt 30 leverantörer, under år 1998 ungefär 42 procent av den totala kvantitet lax som sökanden köpte och som var avsedd för export. Detta bekräftas av skäl 22 i förordning nr 1826/1999, där det anges att "[d]enna försäljning utgör en väsentlig andel av den sammanlagda exporten för [sökanden]", och leder till slutsatsen att Ex-com inte kan anses utgöra en av sökandens mindre viktiga leverantörer.

- 82 För det sjätte anser förstainstansrätten att även argumentet, enligt vilket artikel C.3 i åtagandet varken uttryckligen eller underförstått ålade sökanden någon skyldighet att övervaka sina affärspartners eller kontrollera huruvida kunden i gemenskapen, Tomex, verkligen betalade sitt dotterbolag Ex-com det belopp som angavs på exportfakturorna efter avdrag för det belopp som Tomex erlagt till sökanden, är obefogat.
- 83 Den avgörande delen i sökandens brott mot åtagandet är det faktum att sökanden inte har iakttagit skyldigheten att se till att det lägsta exportpriset verkligen iakttas, trots att sökanden har åtagit sig att göra detta. Även om ordalydelsen i åtagandet inte uttryckligen hänvisar till en sådan kontrollskyldighet, framgår det av artikel C.3 jämförd med artikel D.8 i åtagandet att dessa bestämmelser ålägger varje exportör en konkret skyldighet att kontrollera det faktiska priset på lax som exporteras till gemenskapen. I annat fall skulle åtagandet vad gäller det lägsta exportpriset sakna mening.
- 84 Slutligen anser förstainstansrätten att även sökandens argument att Tomex återförsäljningspriser på gemenskapsmarknaden överstiger det lägsta exportpriset, och således inte medför någon skada, saknar relevans.
- 85 Som påpekas i artikel F.14 i åtagandet kan, om åtagandet bryts eller kringgås, i enlighet med artikel 8.9 i den grundläggande antidumpningsförordningen och artikel 13.9 i den grundläggande antisubventionsförordningen slutgiltiga tullar ”införas... på grundval av de faktiska omständigheter som konstaterats i samband med den undersökning som ledde till att åtagandet gjordes”, under förutsättning att denna undersökning har avslutats med ett slutgiltigt fastställande av att dumpning, subvention och skada förelåg och att den berörda exportören har givits tillfälle att lämna synpunkter.

- 86 Härav följer att brott mot eller kringgående av ett åtagande är tillräckligt för att införa slutgiltiga tullar, utan att det är nödvändigt att på nytt styrka den dumpning och skada som redan fastställts i samband med den undersökning som ledde till att åtagandet gjordes, på de villkor som föreskrivs i ovannämnda bestämmelser i den grundläggande antidumpningsförordningen och den grundläggande antisubventionsförordningen. Sökanden har emellertid inte bestritt att dessa villkor är uppfyllda i förevarande fall. En exportör som gjort ett prisåtagande som kommissionen har godtagit har dessutom möjlighet att förhindra att slutgiltiga tullar införs, genom att noggrant följa detta åtagande och genom att avstå från att bryta mot eller kringgå åtagandet på något sätt, och därigenom förhindra att den sviker institutionernas förtroende, vilket låg till grund för att åtagandet godtogs.
- 87 Under dessa förhållanden är Tomex återförsäljning av lax på gemenskapsmarknaden till ett pris som motsvarar eller överstiger det lägsta exportpriset, såsom anges i skäl 27 i förordning nr 1826/1999, "en helt annan fråga än om Arne Mathisen A/S har iakttagit sitt åtagande eller inte". Vidare kan påpekas att, såsom anges i skäl 28 i samma förordning, "[f]ör att kunna fastställa att dessa återförsäljningspriser inte hade några negativa verkningar..., vore det även nödvändigt att utöka undersökningen till att omfatta även importörens närstående parter i Norge och i gemenskapen". Varken den grundläggande antidumpningsförordningen eller den grundläggande antisubventionsförordningen kräver emellertid ett sådant konstaterande, varken för att styrka att ett åtagande har brutits eller för att återkalla godkännandet av åtagandet.
- 88 Eftersom det omtvistade trepartsförfarandet, på grund av sin dunkelhet, kunde möjliggöra för Tomex att till gemenskapsmarknaden importera lax från sökanden till ett pris som understiger det lägsta priset, kunde det slutligen ge Tomex en konkurrensfördel jämfört med konkurrenterna vid återförsäljningen av denna vara i gemenskapen till ett pris som överstiger det lägsta exportpriset. Tomex kunde nämligen erhålla en större vinstmarginal än sina konkurrenter på

gemenskapsmarknaden, vilka köper in lax till ett faktiskt pris som åtminstone motsvarar det lägsta exportpriset.

- 89 Av detta följer att talan inte kan bifallas med stöd av den första grundens andra del.

Den tredje delgrunden: Huruvida sökanden åsidosatte skyldigheten att samarbeta vid tillsynen av åtagandet

— Parternas argument

- 90 Sökanden har hävdad att den hela tiden har handlat i god tro och att den inte vid något tillfälle har haft för avsikt att vilseleda kommissionen. Sökanden har för övrigt hävdad att den inte hade någon anledning att tro att kommissionen skulle vilseledas av rapporterna från Ex-com. Sökanden har därför inte åsidosatt sin samarbetskyldighet eller kringgått åtagandet genom att avsiktligt vilseleda kommissionen genom felaktiga rapporter.

- 91 Rådet har hävdad att sökanden vid ett flertal tillfällen har lämnat vilseledande uppgifter i strid med artikel D.8 andra strecksatsen i åtagandet.

— Förstainstansrättens bedömning

- 92 Förstainstansrätten erinrar om att enligt artikel 8.7 i den grundläggande antidumpningsförordningen och artikel 13.7 i den grundläggande antisubventionsförordningen skall kommissionen begära att varje land eller exportör vars åtagande godtagits regelbundet lämna uppgifter om åtagandets fullgörande och tillåter kontroll av relevanta uppgifter. Om dessa krav inte uppfylls skall detta betraktas som ett brott mot åtagandet.
- 93 Enligt rättspraxis följer det av dessa bestämmelser att det är ett brott mot åtagandet om en part, som gjort ett godtaget åtagande, inte regelbundet lämnar uppgifter som tillåter kontroll av relevanta uppgifter (domen i det ovannämnda målet *Miwon mot rådet*, punkt 52).
- 94 I enlighet med ovannämnda bestämmelser i den grundläggande antidumpningsförordningen och den grundläggande antisubventionsförordningen, anges det i artiklarna D.8 andra strecksatsen, E.10, E.11 och G.17 i åtagandet att varje exportör åtar sig dels att inte kringgå åtagandet genom vilseledande uppgifter eller rapporter vad beträffar de sålda varornas art, slag eller ursprung eller exportörens identitet, dels att samarbeta med kommissionen genom att förse kommissionen med all den information som denna anser nödvändig för att säkerställa åtagandets efterlevnad.
- 95 Enligt artikel F.14 första strecksatsen i åtagandet kommer underlåtenhet att samarbeta med kommissionen vid tillsynen av åtagandet att tolkas som att åtagandet har brutits.

- 96 Vad gäller frågan huruvida sökanden iakttog skyldigheten att samarbeta med kommissionen i detta fall konstaterar förstainstansrätten följande. Som anges i skäl 36 i förordning nr 929/1999 och i skälen 20 och 25 i förordning nr 1826/1999 ansågs de kvartalsrapporter om sökandens försäljning i gemenskapen som ingavs till kommissionen vara otillförlitliga, eftersom endast fakturabeloppen angivits och inte det verkliga värdet på de ekonomiska transaktionerna, vilket krävs enligt åtagandet.
- 97 Som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten ingav rådet en kopia av den försäljningsrapport som sökanden upprättade för det fjärde kvartalet år 1998 och som sökanden skickade till kommissionen. I sitt svar angav rådet även, utan att bli motsagt, att rapporterna om sökandens försäljning för de andra perioderna är likartade och i förekommande fall kan inges till förstainstansrätten. Det framgår av handlingen i fråga att i de försäljningsrapporter som sökanden skickade till kommissionen angavs endast de belopp som förekom på de exportfakturer som sökanden upprättade och som var adresserade till Tomex. Av dessa framgår inte de bakomliggande ekonomiska transaktionerna, det vill säga de belopp som Tomex verkligen betalade till sökanden avseende en viss faktura. Tvärtom antyder dessa rapporter att de belopp som angavs i de exportfakturer som upprättades i Tomex namn (kolumnerna 5 och 6 i den rapport som översändes) hade betalats i sin helhet (kolumnerna 9, 101 och 102 i samma rapport) av Tomex. Det angavs inte att sökanden från Tomex enbart erhöll de belopp som motsvarade mellanskillnaden mellan det pris som angavs på inköpsfakturorna för lax och det pris som angavs på exportfakturorna.
- 98 För övrigt angavs det inte att det belopp som Tomex inte erlade till sökanden betalades genom kvittning mellan sökanden, Ex-com och Tomex, och det gjordes inte heller gällande att det faktiska exportpriset vid denna kvittning åtminstone motsvarade det fastställda lägsta priset.
- 99 Det skall därefter understrykas att sökanden inte heller uppmärksammade kommissionen på kvittningssystemets verkliga karaktär eller på det faktum att

sökanden kände till sambandet mellan Tomex och Ex-com redan från början, det vill säga från och med att det omtvistade trepartsförfarandet började att tillämpas.

- 100 Slutligen har sökanden i sina rapporter varken förklarat eller lämnat bevis till stöd för varför sökanden gjorde inköp av lax från Ex-com till ett genomsnittligt pris som med 11,8 procent översteg det pris som tillämpades av sökandens alla andra leverantörer.
- 101 Sökanden har egentligen inte bestritt ovannämnda påståenden, utan har enbart gjort gällande att den handlade i god tro och att den inte hade någon anledning att tro att kommissionen skulle vilseledas av de rapporter som ingavs.
- 102 På grundval av dessa uppgifter finner förstainstansrätten att sökanden inte har iakttagit sin skyldighet att samarbeta med kommissionen vid tillsynen av åtagandet, vilken följer av artiklarna D.8 andra strecksatsen, E.10 och E.11 i åtagandet, eftersom de kvartalsrapporter om sökandens försäljning i gemenskapen och den information som lämnades till kommissionen under mer än fem kvartal i följd (se skälen 25 och 28 i förordning nr 1826/1999) inte var tillförlitliga vad beträffar försäljningens karaktär och faktiska pris samt vad beträffar exportörens verkliga identitet och sökandens faktiska förmåga att följa åtagandet. Som redan har angetts är det tillräckligt att denna skyldighet inte har iakttagits för att styrka att sökanden har brutit mot sitt åtagande.
- 103 Av detta följer att talan inte kan bifallas med stöd av den första grundens tredje del.
- 104 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av proportionalitetsprincipen

Parternas argument

- 105 Sökanden har hävdad att den ifrågasatta förordningen är uppenbart olämplig för att uppnå det eftersträlvade målet, vilket förefaller vara att skydda gemenskapsmarknaden för lax. Vidare har sökanden hävdad att förordningen strider mot proportionalitetsprincipen, eftersom sökanden upphörde med den påtalade kommersiella praxisen så snart som kommissionen hade ändrat åtagandet. Under dessa förhållanden är den ifrågasatta förordningen inte nödvändig för att garantera en effektiv förvaltning av kommissionens tillsynssystem i detta fall, och den medför att sökanden permanent förhindras att utöva en stor del av sin näringsverksamhet, nämligen export av lax till gemenskapen. Även om ett sådant hinder inte är formellt, kan det likställas med en "sanktionsåtgärd" eller "böter" som sökanden påförts på grund av det påstådda brottet mot åtagandet, vilket strider mot proportionalitetsprincipen (domstolens dom av den 20 februari 1979 i mål 122/78, Buitoni, REG 1979, s. 677, punkt 20; svensk specialutgåva, volym 4, s. 385).
- 106 Den ifrågasatta förordningen medför dessutom en oproportionerlig sanktionsåtgärd, eftersom kommissionen inte har gjort gällande att sökanden inte iakttog det lägsta exportpriset, vilket utgjorde sökandens huvudskyldighet i detta fall (domstolens dom av den 24 september 1985 i mål 181/84, Man (Sugar), REG 1985, s. 2889, punkt 20).
- 107 Sökanden har vidare uppgett att den inte bestrider att gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning på området för skydd mot dumpning (domen i det ovannämnda målet NMB France m.fl. mot kommissionen, punkterna 69—71). Detta utrymme för skönsmässig bedömning innebär dock inte att antidumpningsåtgärderna inte omfattas av den domstolsprövning, om än begränsad, som gemenskapsdomstolarna utför och av skyldigheten att iaktta de allmänna gemenskapsrättsliga principerna, som till

exempel proportionalitetsprincipen. I motsats till vad rådet tycks hävda är denna princip inte bara tillämplig vid bedömningen av huruvida storleken på de tullar som införts är skälig med hänsyn till den skada som gemenskapsindustrin orsakats i enlighet med artiklarna 7.2 och 9.4 i den grundläggande antidumpningsförordningen, utan även vid bedömningen av huruvida gemenskapsinstitutionerna har rätt att införa antidumpningsåtgärder.

108 Med beaktande av proportionalitetsprincipen och av att rådet har ett mer begränsat utrymme för skönsmässig bedömning på området än kommissionen, var det i detta fall inte nödvändigt att anta den ifrågasatta förordningen för att uppnå det eftersträlvade målet. Den enda sanktionsåtgärd som stod i proportion till det brott mot sökandens åtagande som kommissionen gjorde gällande var att utestänga sökanden från gemenskapsmarknaden för lax, vilket skedde under fyra månader (från den 4 maj till den 3 september 1999). Under denna period omfattades sökanden av preliminära antidumpnings- och utjämningstullar.

109 Sökanden anser att rådet i detta fall har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning även av följande skäl. För det första understeg sökandens totala exportvolym under åren 1997 och 1998 1 procent respektive 2,5 procent av den kombinerade exporten enligt laxavtalet. Det var följaktligen inte nödvändigt att utestänga sökanden permanent från gemenskapsmarknaden för lax för att skydda denna marknad. För det andra beaktade inte rådet det faktum att sökanden endast köpte en del av sin lax från Ex-com under den aktuella perioden — denna andel varierade mellan 40 procent och 70 procent av sökandens export — och att sökanden upphörde med det omtvistade treparts-förfarandet efter det att ändringen av åtagandet genomfördes den 1 december 1998. Under dessa omständigheter, och särskilt med beaktande av de obetydliga volymer lax som är i fråga, orsakades inte gemenskapsmarknaden för lax någon skada till följd av sökandens kommersiella praxis. Alla andra påståenden skulle

innebära en "nolltolerans" eller rent av en "hänsynslös politik" från gemenskapsinstitutionernas sida, vilket skulle drabba sökanden. Slutligen beaktade inte rådet tvetydigheten i åtagandets lydelse vad gäller trepartsavtal, vilken varken var uttrycklig eller klar, vilket föranledde kommissionen att ändra lydelsen. Det är följaktligen inte skäligt att en gemenskapsinstitution kräver att en enskild skall stå hela den risk som en tvetydighet i lagen medför.

- 110 Rådet har för det första påpekat att enligt de bestämmelser som infördes genom den grundläggande antidumpningsförordningen och den grundläggande antisubventionsförordningen anses ett beslut att införa antidumpnings- och utjämnings-tullar i allmänhet vara en lämplig åtgärd när vissa villkor är uppfyllda. Lagenligheten av själva införandet av sådana slutgiltiga tullar kan således inte påverkas av proportionalitetsprincipen.
- 111 För det andra har rådet gjort gällande att det i detta fall inte har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönmässig bedömning.

Förstainstansrättens bedömning

- 112 Av proportionalitetsprincipen i artikel 5 tredje stycket EG följer att gemenskapsrättsliga bestämmelser är rättsenliga endast om de medel som används är ägnade att uppnå det legitima mål som eftersträvas med bestämmelserna i fråga och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål, varvid gäller att man, när det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan, i princip skall använda sig av den åtgärd som är minst betungande (domen i det ovannämnda målet NMB France m.fl. mot kommissionen, punkt 69, och förstainstansrättens dom av den 29 september 2000 i mål T-87/98, International Potash Company mot rådet, REG 2000, s. II-3179, punkt 39).

- 113 När det rör sig om ett område, som till exempel den gemensamma handelspolitiken, där gemenskapslagstiftaren har ett stort utrymme för skönmässig bedömning som motsvarar de politiska skyldigheter som tilldelas denne genom fördraget, kan endast en beslutad åtgärds "uppenbart olämpliga" karaktär i förhållande till det mål som den behöriga institutionen skall eftersträva, påverka rättsenligheten av en sådan åtgärd (domen i det ovannämnda målet NMB France m.fl. mot kommissionen, punkterna 70 och 71).
- 114 Det stora utrymme för skönmässig bedömning som gemenskapslagstiftaren har inom området motsvarar det stora utrymme för skönmässig bedömning som enligt fast rättspraxis tillerkänns gemenskapernas institutioner när dessa i enlighet med grundförordningarna vidtar konkreta antidumpningsåtgärder (se exempelvis domstolens dom av den 4 oktober 1983 i mål 191/82, FEDIOL mot kommissionen, REG 1983, s. 2913, punkt 30, svensk specialutgåva, volym 7, s. 275, förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-1381, punkterna 70 och 113, domen i det ovannämnda målet NMB France m.fl. mot kommissionen, punkt 72).
- 115 Av detta följer att domstolarnas prövning inom området för skydd mot dumpning skall begränsas till frågan huruvida de åtgärder som har beslutats av gemenskapslagstiftaren är uppenbart olämpliga i förhållande till det mål som eftersträvas (domen i det ovannämnda målet NMB France m.fl. mot kommissionen, punkt 73).
- 116 I förevarande mål har sökanden i huvudsak hävdats att införandet av slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar genom den ifrågasatta förordningen i sig utgör en uppenbart olämplig åtgärd som strider mot proportionalitetsprincipen. Sökanden anser att den enda proportionerliga sanktionsåtgärd som kunde vidtas i detta fall, med hänsyn till sökandens obetydliga exportvolym jämfört med de totala exportvolymerna som utfördes enligt laxavtalet under åren 1997 och 1998 och med hänsyn till att den påtalade kommersiella praxisen upphörde sedan

åtagandet ändrades i november 1998, var att införa preliminära antidumpnings- och utjämningsstullar för sökanden under fyra månader från den 4 maj 1999 (datumet för offentliggörande av förordning nr 929/1999) till den 3 september 1999 (datumet för offentliggörande av den ifrågasatta förordningen).

117 Förstainstansrätten kan inte godta detta argument.

118 För det första framgår det av artikel 8.7 och 8.9 i den grundläggande antidumpningsförordningen och av artikel 13.7 och 13.9 i den grundläggande antisubventionsförordningen att varje brott mot ett åtagande eller skyldigheten att samarbeta vid genomförandet och tillsynen av åtagandet är tillräckligt för att kommissionen skall kunna återkalla sitt godkännande av åtagandet och ersätta det med en slutgiltig antidumpnings- och utjämningsstull på grundval av de faktiska omständigheter som konstaterats i samband med den undersökning som ledde till att åtagandet gjordes, under förutsättning att denna undersökning avslutades med ett slutgiltigt fastställande av att dumpning, subvention och skada förelåg och att den berörda exportören har givits tillfälle att lämna synpunkter. Som redan har påpekats (ovan punkt 86) har sökanden inte bestritt att dessa villkor är uppfyllda i förevarande fall. Följaktligen kan inte antagandet av den ifrågasatta förordningen i sig anses vara inadekvat eller uppenbart olämpligt.

119 För det andra skall slutgiltigt uttag av de preliminära tullar som kommissionen infört ske genom att rådet fattar ett beslut, enligt det system som införts genom den grundläggande antidumpningsförordningen och den grundläggande antisubventionsförordningen (se artikel 10.2 i förordning nr 384/96 respektive artikel 16.2 i förordning nr 2026/97).

- 120 För övrigt är det endast i undantagsfall som rådet kan besluta att inte ta ut slutgiltiga tullar när ett åtagande har brutits, exempelvis när rådet, vid utövandet av befogenheten att företa skönsmässig bedömning, anser att gemenskapsintresset inte nödvändiggör ett sådant ingripande i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 9.4 och 21 i förordning nr 384/96 och artiklarna 15.1 och 31 i förordning nr 2026/97. I detta fall har rådet inte överskridit gränserna för sin befogenhet att företa skönsmässig bedömning genom att införa slutgiltiga tullar för sökanden, eftersom villkoren för detta var uppfyllda.
- 121 För det tredje är proportionalitetsprincipen visserligen tillämplig vid bedömningen av huruvida storleken på de antidumpnings- och utjämningstullar som införts är skälig med hänsyn till den skada som gemenskapsindustrin orsakats (domstolens dom av den 1 april 1993 i mål C-136/91, Findling Wälzlager, REG 1993, s. I-1793, punkt 13), men principen är däremot inte tillämplig vid bedömningen av själva beslutet att införa sådana tullar.
- 122 Härav följer att lagenligheten av införandet av slutgiltiga antidumpnings- och utjämningstullar för sökanden genom den ifrågasatta förordningen inte som sådan kan sättas i fråga med stöd av proportionalitetsprincipen.
- 123 Denna slutsats påverkas inte av påståendet att sökandens exportvolymen under åren 1997 och 1998 var obetydliga jämfört med de totala exportvolymen av lax till gemenskapen som utfördes enligt laxavtalet under samma period. Enligt rättspraxis skall nämligen en skada som gemenskapsindustrin orsakats på grund av import som skett till dumpade priser fastställas med utgångspunkt i en helhetsbedömning, och det är inte nödvändigt och inte heller möjligt att göra en individuell beräkning av vilken skada som kan tillräknas vart och ett av de ansvariga bolagen (domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 255/84, Nachi Fujikoshi mot rådet, REG 1987, s. 1861, punkt 46, och förstainstansrättens dom av den 20 oktober 1999 i mål T-171/97, Swedish Match Philipppines mot rådet, REG 1999, s. II-3241, punkterna 65 och 66).

124 I motsats till vad sökanden har gjort gällande kan frågan huruvida den ifrågasatta förordningen är lämplig eller skäligen inte påverkas av att sökanden upphörde med den påtalade kommersiella praxisen så snart som artikel D.8 tredje strecksatsen i åtagandet hade ändrats. Vid denna tidpunkt hade sökanden redan brutit mot sitt åtagande under mer än fem kvartal i följd (se skäl 28 i förordning nr 1826/1999 och ovan punkt 102). Brottet mot åtagandet medförde vidare att sökanden svek det förtroende som låg till grund för att kommissionen godtog åtagandena, vilket motiverade att slutgiltiga tullar infördes.

125 Sökandens argument, att den ifrågasatta förordningen har medfört att sökanden förhindras att utöva en stor del av sin näringsverksamhet och att den således innebär en oproportionerlig sanktionsåtgärd med beaktande av domen i det ovannämnda målet Buitoni, är inte relevant. Som rådet korrekt har påpekat innehåller den grundläggande antidumpningsförordningen inte någon annan skyldighet än att undvika dumpning och det föreskrivs inte någon annan sanktionsåtgärd än införandet av antidumpningstullar. Till skillnad från det ovannämnda målet Buitoni finns det i förevarande mål följaktligen inte någon anledning att göra en bedömning av andra skyldigheter och sanktionsåtgärder vid en prövning av huruvida proportionalitetsprincipen har iakttagits.

126 Även det argument som är grundat på domen i det ovannämnda målet Man (Sugar) (punkt 20), nämligen att "då det i gemenskapsrättsliga föreskrifter görs en skillnad mellan en huvudskyldighet... och en andrahandskyldighet..., kan i samma reglering inte underlåtenheten att uppfylla andrahandskyldigheten och huvudskyldigheten bestraffas lika strängt utan att proportionalitetsprincipen åsidosätts", saknar relevans. Det görs inte någon sådan åtskillnad i sökandens åtagande. Även om så vore fallet har sökanden i detta fall inte iakttagit sin huvudskyldighet, nämligen att se till att det faktiska exportpriset inte understiger det lägsta priset. Som redan har angetts är slutligen varje brott mot ett åtagande av en aktör, däribland åsidosättande av skyldigheten att samarbeta med kommissionen vid tillsynen av åtagandet, tillräckligt för att kommissionen skall kunna återkalla sitt godkännande och införa en antidumpningstull.

- 127 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den andra grunden.
- 128 Mot bakgrund av det ovan anförda följer att yrkandet om ogiltigförklaring av den ifrågasatta förordningen saknar grund och skall ogillas.

Skadeståndsyrkandet

Parternas argument

- 129 Sökanden har gjort gällande att den åsamkats skada till följd av den ifrågasatta förordningen och yrkar skadestånd för detta. Den huvudsakliga skada som sökanden åsamkats är förlust av affärsmöjligheter och indirekt skada på grund av att sökanden förhindrats att delta i exporten av lax till gemenskapen enligt laxavtalet.
- 130 Med hänsyn till skadans art är det svårt att uppskatta dess omfattning, men bedömningen skulle kunna göras utifrån aktuella erfarenheter inom branschen. Sökanden har uppgett att den är villig att föreslå ett bestämt skadeståndsbelopp och senare motivera det om svaranden så begär. Sökanden är under alla omständigheter villig att förhandla med svaranden för att fastställa omfattningen av den ekonomiska förlust som sökanden lidit, efter att förstainstansrätten har avkunnat dom.

- 131 Sökanden har slutligen hänvisat till sin genomsnittliga nettoinkomst per kvartal (900 000 norska kronor, NOK) under perioden från den 1 juli 1997 till den 4 maj 1999, då sökanden bedrev handel enligt laxavtalet, och den anser att skadeståndet bör höjas med 1 200 000 NOK. Beloppet motsvarar sökandens inkomst för perioden från den 4 maj 1999 till den 3 september 1999, under vilken sökanden omfattades av preliminära antidumpingstullar.
- 132 Rådet har gjort gällande att skadeståndsyrkandet skall avvisas på grund av att ansökan inte överensstämmer med bestämmelserna i artikel 19 i EG-stadgan för domstolen och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 133 I andra hand anser rådet att skadeståndsyrkandet skall ogillas.

Förstainstansrättens bedömning

- 134 Enligt fast rättspraxis skall yrkanden om ersättning för skada ogillas i den mån de har ett nära samband med yrkanden om ogiltigförklaring som redan har ogillats (förstainstansrättens dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-185/96, T-189/96 och T-190/96, Riviera auto service m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-93, punkt 90, av den 13 december 1999 i de förenade målen T-189/95, T-39/96 och T-123/96, SGA mot kommissionen, REG 1999, s. II-3587, punkt 72,

och av den 13 december 1999 i de förenade målen T-9/96 och T-211/96, *Européenne automobile mot kommissionen*, REG 1999, s. II-3639, punkt 61).

- 135 I förevarande mål har skadeståndstalan ett nära samband med talan om ogiltigförklaring. Skadeståndsyrkandet skall följaktligen ogillas, eftersom det vid prövningen av de grunder som åberopats till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring inte har framkommit att rådet gjort sig skyldigt till någon rättsstridighet, och således inte har begått något fel som medför skadeståndsansvar.
- 136 Under dessa omständigheter skall yrkandet om skadestånd ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida sökandens uttalanden om skadans art och omfattning och om orsakssambandet mellan det beteende som lagts rådet till last och denna skada uppfyller kraven i artikel 19 i stadgan för domstolen och i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler (se bland annat domen i det ovannämnda målet *SGA mot kommissionen*, punkt 73, och domen i det ovannämnda målet *Européenne automobile mot kommissionen*, punkt 62).

Rättegångskostnader

- 137 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas. Kommissionen skall dock såsom intervenient bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta rådets rättegångskostnad.
- 3) Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.

Vilaras

Tiili

Pirrung

Mengozi

Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 juli 2002.

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Vilaras

Ordförande